

Directiva Consiliului

din 21 mai 1991

privind tratarea apelor urbane reziduale

(91/271/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de înstituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 130s,

având în vedere propunerea Comisiei [1],

având în vedere avizul Parlamentului European [2],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social [3],

întrucât Rezoluția Consiliului din 28 iunie 1998 privind protecția Mării Nordului și a altor ape ale Comunității [4] a invitat Comisia să prezinte propuneri privind măsurile necesare la nivelul Comunității în domeniul tratării apelor urbane reziduale;

întrucât poluarea cauzată de tratarea insuficientă a apelor reziduale dintr-un stat membru influențează adesea apele altor state membre și întrucât, prin urmare, se impune o acțiune la nivelul Comunității, în conformitate cu articolul 130r;

întrucât, pentru a se evita deteriorarea mediului prin evacuarea apelor urbane reziduale insuficient tratate, este, în general, necesară tratarea secundară a acestor ape;

întrucât este necesar să se impună o tratare mai riguroasă în zonele sensibile, în timp ce în zonele mai puțin sensibile se poate considera corespunzătoare o tratare primară;

întrucât apele industriale uzate care intră în sistemele de colectare, precum și evacuarea apelor reziduale și a nămolurilor care provin de la stațiile de tratare a apelor urbane reziduale trebuie să facă obiectul unor norme generale, reglementări și/sau autorizații specifice;

întrucât evacuările de ape industriale uzate biodegradabile care provin din anumite sectoare industriale și care nu intră în stațiile de tratare a apelor urbane reziduale înainte de evacuare în ape receptoare trebuie să facă obiectul unor cerințe corespunzătoare;

întrucât trebuie încurajată recidarea nămolurilor care provin din tratarea apelor reziduale; întrucât trebuie eliminată treptat evacuarea nămolurilor în apele de suprafață;

întrucât este necesară supravegherea instalațiilor de tratare, a apelor receptoare și a evacuării nămolurilor, pentru a proteja mediul de efectele negative ale evacuării apelor reziduale;

întrucât este necesar să se asigure informarea publicului cu privire la evacuarea apelor urbane reziduale și a nămolurilor, sub formă de rapoarte periodice;

întrucât statele membre trebuie să stabilească și să prezinte Comisiei programe naționale în vederea punerii în aplicare a prezentei directive;

întrucât trebuie constituit un comitet pentru sprijinirea Comisiei în problemele care se raportează la punerea în aplicare a prezentei directive și la adaptarea sa la progresul tehnic,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Prezenta directivă se aplică colectării, tratării și evacuării apelor urbane reziduale, precum și tratării și evacuării apelor uzate care provin din anumite sectoare industriale.

Prezenta directivă are ca obiect protejarea mediului împotriva deteriorării datorate evacuărilor de ape reziduale menționate anterior.

Articolul 2

În sensul prezentei directive:

1. "ape urbane reziduale" înseamnă apele menajere uzate sau amestecul de ape menajere uzate cu ape industriale uzate și/sau ape de scurgere;
2. "ape menajere uzate" înseamnă apele uzate care provin de la așezări și servicii rezidențiale și care sunt generate, în special, de metabolismul uman și de activitățile menajere;
3. "ape industriale uzate" înseamnă toate apele uzate care provin din spațiile utilizate în scopuri comerciale sau industriale, altele decât apele menajere uzate sau apele de scurgere;
4. "aglomerare" înseamnă o zonă în care populația și/sau activitățile economice sunt concentrate suficient, astfel încât să fie posibilă colectarea apelor urbane reziduale în vederea dirjării lor către o stație de epurare sau un punct final de evacuare;
5. "sistem de colectare" înseamnă un sistem de canalizare care adună și transportă apele urbane reziduale;
6. "echivalent-locuitor (EL)" înseamnă încărcarea organică biodegradabilă cu o cerere biochimică de oxigen în cinci zile (CBO5) de 60 de grame de oxigen pe zi;
7. "tratament primar" înseamnă tratamentul apelor urbane reziduale printr-un procedeu fizic și/sau chimic care cuprinde decantarea materiilor solide în suspensie sau prin alte procedee prin care CBO5 a apelor reziduale care intră se reduce cu cel puțin 20 % înaintea evacuării, și totalul materiilor solide în suspensie al apelor reziduale care intră, cu cel puțin 50 %;
8. "tratament secundar" înseamnă tratamentul apelor urbane reziduale printr-un procedeu care conține în general o tratare biologică cu decantare secundară sau printr-un procedeu care permite respectarea condițiilor din tabelul 1 din anexa I;
9. "tratament corespunzător" înseamnă tratamentul apelor urbane reziduale prin orice procedeu și/sau sistem de evacuare care să permită, pentru apele receptoare de deșeurii, respectarea obiectivelor de calitate reținute, precum și conformarea la dispozițiile corespunzătoare ale prezentei directive și ale altor directive comunitare;
10. "nămoluri" înseamnă nămolurile reziduale, tratate sau nu, care provin de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale;
11. "eutrofizare" înseamnă îmbogățirea apei cu elemente nutritive, în special cu compuși ai azotului și/sau ai fosforului, provocând o dezvoltare accelerată a algelor și a vegetalelor din specii superioare, care duce la o perturbare nedorită a echilibrului organismelor prezente în apă și la o degradare a calității apei respective;
12. "estuar" înseamnă zona de tranziție la gura de vărsare a unui curs de apă, între apa dulce și apele litorale. Statele membre stabilesc limitele exterioare (maritime) ale estuarelor în sensul prezentei directive, în cadrul programului de punere în aplicare, conform articolului 17 alineatele (1) și (2);
13. "ape litorale" înseamnă apele din afara etiajului sau a limitei exterioare a unui estuar.

Articolul 3

(1) Statele membre veghează ca toate aglomerările să fie echipate cu sisteme de colectare a apelor urbane reziduale:

- până la 31 decembrie 2000, pentru cele al căror echivalent-locuitor (EL) este mai mare de 15000 și
- până la 31 decembrie 2005, pentru cele al căror EL se situează între 2000 și 15000.

Pentru evacuările de ape urbane reziduale în ape receptoare considerate ca "zone sensibile", definite la articolul 5, statele membre asigură instalarea unor sisteme de colectare până la 31 decembrie 1998, pentru aglomerările al căror EL este mai mare de 10000.

Atunci când instalarea unui sistem de colectare nu se justifică, fie pentru că nu ar prezenta interes pentru mediu, fie pentru că instalarea sa presupune un cost excesiv, se utilizează sisteme individuale sau alte sisteme corespunzătoare care să asigure un nivel identic de protecție a mediului.

(2) Sistemele de colectare descrise la alineatul (1) trebuie să respecte cerințele din anexa I punctul A. Aceste cerințe se pot modifica în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18.

Articolul 4

(1) Statele membre veghează ca apele urbane reziduale care intră în sistemele de colectare, înainte de a fi evacuate, să facă obiectul unei tratări secundare sau echivalente, în următoarele împrejurări:

- până la 31 decembrie 2000, pentru toate evacuările care provin de la aglomerări cu EL mai mare de 15000;
- până la 31 decembrie 2005, pentru toate evacuările care provin de la aglomerări cu EL cuprins între 10000 și 15000;
- până la 31 decembrie 2005, pentru evacuările în apele dulci și în estuare, care provin de la aglomerări cu EL cuprins între 2000 și 10000.

(2) Evacuările de ape urbane reziduale în apele situate în regiuni muntoase (la o altitudine mai mare de 1500 m), unde este dificil să se aplice o tratare biologică eficientă din cauza temperaturilor scăzute, pot face obiectul unei tratări mai puțin riguroase decât cea prevăzută la alineatul (1), cu condiția să se indice pe baza unor studii aprofundate că aceste evacuări nu deteriorează mediul.

(3) Evacuările din stațiile de epurare a apelor urbane reziduale prevăzute la alineatele (1) și (2) respectă condițiile din anexa I punctul B. Aceste condiții se pot modifica în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18.

(4) Încărcarea exprimată în EL se calculează pe baza încărcării medii maxime săptămânale care intră în instalația de tratare în cursul anului, cu excepția situațiilor neobișnuite, cum ar fi cele produse de precipitații intense.

Articolul 5

(1) În sensul alineatului (2), statele membre identifică, până la 31 decembrie 1993, zonele sensibile pe baza criteriilor definite la anexa II.

(2) Statele membre veghează ca apele urbane reziduale care intră în sistemele de colectare, înainte de a fi evacuate în zonele sensibile, să facă obiectul unei tratări mai riguroase decât cea descrisă la articolul 4, până la 31 decembrie 1998, pentru toate evacuările care provin din aglomerări cu EL mai mare de 10000.

(3) Evacuările care provin de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale menționate la alineatul (2) respectă condițiile corespunzătoare din anexa I punctul B. Aceste condiții se pot modifica în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18.

(4) Cu toate acestea, condițiile impuse unei stații de epurare în conformitate cu alineatele (2) și (3) nu se aplică în mod obligatoriu zonelor sensibile, dacă se poate dovedi că procentul minim de reducere a încărcării globale care intră în toate stațiile de epurare a apelor reziduale urbane din această zonă atinge cel puțin 75 % pentru cantitatea totală de fosfor și cel puțin 75 % pentru cantitatea totală de azot.

(5) Pentru evacuările de la stațiile de epurare a apelor urbane situate în bazinele hidrografice corespunzătoare zonelor sensibile și care contribuie la poluarea acestor zone, se aplică alineatele (2), (3) și (4).

Atunci când bazinele hidrografice menționate la primul paragraf se situează, în totalitate sau parțial, într-un alt stat membru, se aplică articolul 9.

(6) Statele membre veghează ca lista zonelor sensibile să fie revizuită cel puțin la fiecare patru ani.

(7) Statele membre veghează ca zonele identificate ca sensibile ca urmare a revizuirii prevăzute la alineatul (6) să se conformeze condițiilor menționate anterior în termen de șapte ani.

(8) Un stat membru nu este obligat să identifice zonele sensibile în sensul prezentei directive, dacă acest stat aplică pe întreg teritoriul său tratarea prevăzută la alineatele (2), (3) și (4).

Articolul 6

(1) În sensul alineatului (2), statele membre pot identifica, până la 31 decembrie 1993, zone mai puțin sensibile pe baza criteriilor stabilite la anexa II.

(2) Evacuările de ape urbane reziduale care provin din aglomerări cu EL cuprins între 10000 și 150000 în apele litorale și între 2000 și 10000 în estuarele situate în zonele prevăzute la alineatul (1) pot face obiectul unei tratări mai puțin riguroase decât cea prevăzută la articolul 4, cu condiția ca:

- aceste evacuări să fi făcut obiectul cel puțin unei tratări primare în temeiul articolului 2 alineatul (7), conform procedurilor de control stabilite la anexa I punctul D;

- să se demonstreze, pe baza unor studii aprofundate, că aceste evacuări nu vor deteriora mediul.

Statele membre pun la dispoziția Comisiei orice informație importantă privind aceste studii.

(3) În cazul în care Comisia estimează că nu se îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (2), aceasta prezintă Consiliului o propunere corespunzătoare.

(4) Statele membre veghează ca lista zonelor mai puțin sensibile să fie revizuită cel puțin la fiecare patru ani.

(5) Statele membre veghează ca zonele care nu mai sunt considerate mai puțin sensibile să se conformeze condițiilor corespunzătoare din articolele 4 și 5 în termen de șapte ani.

Articolul 7

Statele membre veghează ca, până la 31 decembrie 2005, apele urbane reziduale să fie tratate, înainte de a fi evacuate, în mod corespunzător, în conformitate cu articolul 2 punctul 9, în următoarele cazuri:

- evacuări în ape dulci și estuare, care provin din aglomerări cu EL mai mic de 2000;
- evacuări în ape litorale, care provin din aglomerări cu EL mai mic de 10000.

Articolul 8

(1) În cazuri excepționale datorate unor probleme tehnice și în sprijinul grupurilor de populație determinate în funcție de considerente geografice, statele membre pot prezenta Comisiei o cerere specială de prelungire a termenului pentru conformarea la dispozițiile articolului 4.

(2) Această cerere, care trebuie motivată în mod corespunzător, expune problemele tehnice întâmpinate și propune un program de acțiuni care trebuie întreprinse conform unui calendar corespunzător pentru a atinge obiectivul prezentei directive. Acest calendar se include în programul de punere în aplicare prevăzut la articolul 17.

(3) Se pot accepta numai motive tehnice, iar termenul prelungit prevăzut la alineatul (1) nu poate depăși data de 31 decembrie 2005.

(4) Comisia examinează această cerere și ia măsurile corespunzătoare conform procedurii prevăzute la articolul 18.

(5) În împrejurări excepționale, atunci când se poate dovedi că o tratare mai riguroasă nu prezintă interes pentru mediu, evacuările, în zonele mai puțin sensibile, de ape reziduale care provin din aglomerări cu EL mai mare de 150000 pot face obiectul tratării prevăzute la articolul 6 pentru apele reziduale care provin din aglomerări cu EL cuprins între 10000 și 150000.

În astfel de împrejurări, statele membre prezintă în prealabil Comisiei un dosar. Comisia examinează situația și ia măsurile corespunzătoare conform procedurii prevăzute la articolul 18.

Articolul 9

În cazul în care apele care țin de jurisdicția unui stat membru sunt alterate de evacuările de ape urbane reziduale care provin de la un alt stat membru, statul membru ale cărui ape sunt poluate poate notifica faptele celuilalt stat membru și Comisiei.

Statele membre în cauză facilitează, eventual împreună cu Comisia, concertarea necesară pentru identificarea sursei evacuărilor și a măsurilor care trebuie luate la sursă în favoarea apelor poluate, pentru a asigura conformitatea cu prezenta directivă.

Articolul 10

Statele membre veghează ca stațiile de epurare a apelor urbane reziduale, construite în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 4, 5, 6 și 7, să fie concepute, construite, exploatate și întreținute astfel încât să aibă un randament suficient în toate condițiile climatice normale ale locului în care sunt amplasate. Este necesar să se țină seama de variațiile sezoniere ale încărcării în momentul conceperii acestor instalații.

Articolul 11

(1) Statele membre veghează ca, până la 31 decembrie 1993, evacuarea de ape industriale uzate în sistemele de colectare și stațiile de epurare a apelor urbane reziduale să facă obiectul unor reglementări prealabile și/sau al unor autorizații specifice din partea autorităților competente sau a organismelor corespunzătoare.

(2) Reglementările și/sau autorizațiile specifice trebuie să respecte condițiile prevăzute la anexa I punctul C. Aceste condiții se pot modifica în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18.

(3) Reglementările și autorizațiile specifice se reexaminează și, dacă este necesar, se adaptează la intervale regulate.

Articolul 12

(1) Apele uzate tratate se reutilizează, dacă acest lucru se dovedește adecvat. Căile de evacuare trebuie să reducă la maximum efectele negative asupra mediului.

(2) Autoritățile competente sau organismele corespunzătoare se asigură că evacuarea apelor uzate care provin de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale face obiectul unor reglementări prealabile și/sau al unor autorizații specifice.

(3) Reglementările prealabile și/sau autorizațiile specifice privind evacuările care provin de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale și care se efectuează în conformitate cu alineatul (2) în aglomerările cu EL cuprins între 2000 și 10000, pentru evacuările în ape dulci și în estuare, și în aglomerări cu EL de 10000 sau mai mult, pentru toate evacuările, definesc condițiile necesare pentru a respecta condițiile corespunzătoare din anexa I punctul B. Aceste condiții se pot modifica în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18.

(4) Reglementările și/sau autorizațiile se reexaminează și, dacă este necesar, se adaptează la intervale regulate.

Articolul 13

(1) Statele membre veghează ca, până la 31 decembrie 2000, apele industriale uzate biodegradabile care provin de la instalațiile sectoarelor industriale enumerate la anexa III și care nu intră în stațiile de epurare a apelor urbane reziduale înainte de a fi evacuate în apele receptoare să respecte, înainte de evacuare, condițiile stabilite în reglementările prealabile și/sau autorizațiile specifice ale autorității competente sau ale organismului corespunzător pentru toate evacuările care provin din instalații prevăzute pentru un EL de cel puțin 4000.

(2) Până la 31 decembrie 1993, autoritatea competentă sau organismul corespunzător din fiecare stat membru stabilește condițiile pentru evacuarea acestor ape uzate în funcție de natura sectorului industrial în cauză.

(3) Comisia efectuează un studiu comparativ al condițiilor impuse de statele membre până la 31 decembrie 1994. Comisia își publică concluziile într-un raport și prezintă, dacă este necesar, o propunere corespunzătoare.

Articolul 14

(1) Nămolurile de epurare se reutilizează atunci când acest lucru se dovedește necesar. Căile de evacuare trebuie să reducă la maximum efectele negative asupra mediului.

(2) Autoritățile competente sau organismele corespunzătoare veghează ca, până la 31 decembrie 1998, evacuarea nămolurilor care provin de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale să facă obiectul unor norme generale sau al înregistrării, al sau autorizării.

(3) Statele membre asigură, până la 31 decembrie 1998, eliminarea nămolurilor de epurare în apele de suprafață prin deversare de pe vapoare, evacuare prin conducte sau prin orice alt mijloc.

(4) Până la eliminarea formelor de evacuare menționate la alineatul (3), statele membre asigură autorizarea și reducerea treptată a cantităților totale de substanțe toxice, persistente sau bioacumulabile conținute în nămolurile evacuate în apele de suprafață.

Articolul 15

(1) Autoritățile competente sau organismele corespunzătoare supraveghează:

- evacuările care provin de la stațiile de tratare a apelor urbane reziduale, pentru a verifica respectarea condițiilor din anexa I punctul B, în conformitate cu procedurile de control stabilite la anexa I punctul D;

- cantitățile și compoziția nămolurilor de epurare evacuate în apele de suprafață.

(2) Autoritățile competente sau organismele corespunzătoare supraveghează apele receptoare de deșuri provenind de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale și din evacuări directe, cum ar fi cele descrise la articolul 13, atunci când există temeri că mediul receptor va fi puternic deteriorat de aceste evacuări.

(3) În cazul evacuărilor conforme cu dispozițiile articolului 6 și în cazul evacuării de nămoluri în apele de suprafață, statele membre stabilesc o supraveghere și efectuează orice studiu care poate fi necesar pentru a garanta că deversarea sau evacuarea de nămoluri nu deteriorează mediul.

(4) Informațiile colectate de autoritățile competente sau de organismele corespunzătoare în conformitate cu alineatele (1), (2) și (3) se păstrează în statul membru și se pun la dispoziția Comisiei în decurs de șase luni de la primirea unei cereri în acest sens.

(5) Principiile directe pentru supravegherea prevăzută la alineatele (1), (2) și (3) pot fi stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18.

Articolul 16

Fără a aduce atingere punerii în aplicare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului din 7 iunie 1990 privind libertatea de acces la informații privind mediul [5], statele membre asigură publicarea la fiecare doi ani, de către autoritățile și organismele în cauză, a unui raport de situație privind evacuarea apelor urbane reziduale și a nămolurilor din sectorul lor. Statele membre transmit aceste rapoarte Comisiei îndată după publicarea lor.

Articolul 17

(1) Statele membre stabilesc, până la 31 decembrie 1993, un program de punere în aplicare a prezentei directive.

(2) Statele membre transmit Comisiei informațiile privind programul până la 30 iunie 1994.

(3) După caz, statele membre transmit Comisiei, la fiecare doi ani, o actualizare a informațiilor prevăzute la alineatul (2), până la 30 iunie.

(4) Metodele și modelele de prezentare care trebuie adoptate pentru rapoartele privind programele naționale se determină în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18. Orice modificare a acestor metode și modele de prezentare se adoptă în conformitate cu aceeași procedură.

(5) Comisia efectuează, la fiecare doi ani, o examinare și o evaluare a informațiilor pe care le-a primit în conformitate cu alineatele (2) și (3) și publică un raport în acest sens.

Articolul 18

(1) Comisia este sprijinită de un comitet format din reprezentanții statelor membre și prezidat de un reprezentant al Comisiei.

(2) Reprezentantul Comisiei prezintă comitetului un proiect cu măsurile ce urmează să fie adoptate. Comitetul își dă avizul cu privire la acest proiect într-un termen pe care președintele îl poate stabili în funcție de urgența subiectului în cauză. Avizul este emis cu majoritatea prevăzută la articolul 148 alineatul (2) din tratat pentru deciziile pe care Consiliul trebuie să le adopte la propunerea Comisiei. În cadrul comitetului, voturile reprezentanților statelor membre sunt ponderate conform articolului menționat anterior. Președintele nu participă la vot.

(3) (a) Comisia adoptă măsurile preconizate, dacă acestea sunt conforme cu avizul comitetului.

(b) Dacă măsurile preconizate nu sunt conforme cu avizul comitetului sau în absența avizului, Comisia prezintă Consiliului, fără întârziere, o propunere cu privire la măsurile ce trebuie adoptate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

Dacă, la expirarea unui termen de trei luni de la data prezentării la Consiliu, acesta nu hotărăște, măsurile propuse sunt adoptate de Comisie, cu excepția cazului în care Consiliul s-a pronunțat împotriva acestor măsuri cu majoritate simplă.

Articolul 19

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 30 iunie 1993. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(2) Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care la adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 20

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 21 mai 1991.

Pentru Consiliu

Președintele

R. Steichen

[1] JO C 1, 4.1.1990, p. 20 și JO C 287, 15.11.1990, p. 11.

[2] JO C 260, 15.10.1990, p. 185.

[3] JO C 168, 10.7.1990, p. 36.

[4] JO C 209, 9.8.1988, p. 3.

[5] JO L 158, 23.6.1990, p. 56.

ANEXA I

DISPOZIȚII PRIVIND APELE URABNE REZIDUALE

A. Sistemele de colectare [1]

Sistemele de colectare țin seama de dispozițiile din domeniul tratării apelor uzate.

Conceperea, construirea și întreținerea sistemelor de colectare se întreprind pe baza celor mai avansate cunoștințe tehnice, fără a atrage costuri excesive, în special în ceea ce privește:

- volumul și caracteristicile apelor urbane reziduale;
- prevenirea scurgerilor;
- limitarea poluării apelor receptoare care rezultă din supraîncărcarea cu apă ca urmare a furtunilor.

B. Evacuările provenind de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale în apele receptoare [1]

1. Stațiile de epurare a apelor uzate sunt concepute sau modificate astfel încât probele reprezentative din apele uzate care intră și din efluenții tratați să se poată obține înaintea evacuării în apele receptoare.

2. Evacuările provenind de la stațiile de tratare a apelor urbane reziduale, tratate în conformitate cu articolele 4 și 5 din prezenta directivă, corespund dispozițiilor din tabelul 1.

3. Evacuările instalațiilor de tratare a apelor urbane reziduale în zonele sensibile predispuse la eutrofizare, cum ar fi cele identificate la anexa II punctul A litera (a), respectă, în afară de aceasta, dispozițiile care figurează în tabelul 2 din prezenta anexă.

4. După caz, pentru a garanta că apele receptoare respectă dispozițiile oricărei alte directive din domeniu, se aplică dispoziții mai riguroase decât cele care figurează în tabelele 1 și/sau 2.

5. Punctele de evacuare a apelor urbane reziduale se aleg, în măsura posibilului, astfel încât să reducă la minimum efectele asupra apelor receptoare.

C. Apele industriale uzate

Apele uzate industriale care intră în sistemele de colectare și în stațiile de epurare a apelor urbane reziduale fac obiectul unei tratări prealabile necesare pentru:

- a proteja sănătatea personalului care lucrează în sistemele de colectare și în stațiile de epurare;
- a asigura că sistemele de colectare, stațiile de epurare a apelor uzate și echipamentele conexe nu sunt deteriorate;
- a asigura că funcționarea stației de epurare a apelor uzate și tratarea nămolurilor nu sunt împiedicate;
- a asigura că evacuările de la stațiile de epurare nu deteriorează mediul sau nu împiedică apele receptoare să respecte dispozițiile altor directive comunitare;

- a asigura evacuarea nămolurilor în condiții de securitate și într-un mod acceptabil pentru mediu.

D. Metodele de referință pentru urmărirea și evaluarea rezultatelor

1. Statele membre asigură aplicarea unei metode de supraveghere care să corespundă cel puțin cerințelor descrise mai jos.

Se pot folosi alte metode decât cele prevăzute la punctele 2, 3 și 4, cu condiția să se poată dovedi că acestea permit obținerea unor rezultate echivalente.

Statele membre transmit Comisiei toate informațiile corespunzătoare privind metodele aplicate. Dacă estimează că nu se îndeplinesc condițiile prevăzute la punctele 2, 3 și 4, Comisia prezintă Consiliului o propunere corespunzătoare în această privință.

2. Pe o perioadă de 24 de ore se prelevează probe, proporțional cu debitul sau la intervale regulate, într-un punct bine determinat la ieșirea din și, dacă este necesar, la intrarea în instalația de tratare, pentru a se verifica dacă se respectă dispozițiile prezentei directive în domeniul evacuărilor de ape uzate.

Se vor aplica practici internaționale de laborator corecte, pentru a reduce la minimum degradarea probelor între momentul colectării și cel al analizei.

3. Numărul minim de probe care trebuie prelevate la intervale regulate într-un an se fixează în funcție de mărimea stației de epurare:

— EL cuprins între 2000 și 9999: | 12 probe în cursul primului an 4 probe în anii următori, dacă se poate demonstra că apele respectă dispozițiile prezentei directive în primul an; dacă una dintre cele 4 probe nu corespunde normelor, în anul următor se vor preleva 12 probe. |

— EL cuprins între 10000 și 49999: | 12 probe |

— EL de 50000 sau mai mult: | 24 probe |

4. Se consideră că apele uzate tratate respectă valorile fixate pentru diferiți parametri dacă, pentru fiecare parametru în parte, eșantioanele prelevate arată că se respectă valorile corespunzătoare, în funcție de următoarele dispoziții:

(a) pentru parametrii care figurează în tabelul 1 și la articolul 2 punctul 7, numărul maxim de probe care pot să nu corespundă valorilor de concentrație și/sau procentelor de reducere indicate în tabelul 1 și la articolul 2 punctul 7 este precizat în tabelul 3;

(b) pentru parametrii care figurează în tabelul 1 și care sunt exprimați în valori de concentrație, numărul maxim de probe prelevate în condiții de exploatare normale nu trebuie să se abată cu mai mult de 100 % de valorile parametrilor. Pentru valorile de concentrație care se raportează la totalul de materii solide în suspensie, abaterea poate merge până la 150 %;

(c) pentru parametrii care figurează în tabelul 2, media anuală a probelor trebuie să respecte valorile corespunzătoare, pentru fiecare parametru.

5. Pentru calitatea apei avută în vedere, nu se ține seama de valorile extreme, dacă acestea se datorează unor circumstanțe excepționale, cum ar fi precipitațiile intense.

Tabelul 1: Dispoziții privind evacuările provenind de la stații de epurare a apelor urbane reziduale în conformitate cu dispozițiile articolelor 4 și 5 din prezenta directivă. Se va aplica valoarea concentrației sau procentul de reducere.

Parametri | Concentrație | Procent minim de reducere [3] | Metodă de măsurare de referință |

Cerere biochimică de oxigen (CBO5 la 20 °C) fără nitrificare [4] | 25 mg/l O₂ | 70-90 conform articolului 4 alineatul (2) | Probă omogenizată, nefiltrată, nedecantată. Determinarea oxigenului dizolvat înainte și după o incubare de 5 zile la 20 °C ± 1 °C, în întuneric complet. Adăos de inhibitor de nitrificare. |

Cerere chimică de oxigen (CCO) | 125 mg/l O₂ | 75 | Probă omogenizată, nefiltrată, nedecantată. Bicromat de potasiu. |

Totalul materiilor solide în suspensie | 35 mg/l [5] 35 conform articolului 4 alineatul (2)(peste 10000 EL) 60 conform articolului 4 alineatul (2)(de la 2000 la 10000 EL) | 90 [5] 90 conform articolului 4 alineatul (2)(peste 10000 EL) 70 conform articolului 4 alineatul (2)(de la 2000 la 10000 EL) | Filtrarea unei probe reprezentative

pe o membrană de 0,45 μm, uscare la 105 °C și cântărire. Centrifugarea unei probe reprezentative (timp de cel puțin 5 minute, cu accelerare medie de 2800-3200 g), uscare la 105 °C, cântărire. |

Analizele privind evacuările care provin din depozite lagunare trebuie efectuate pe probe filtrate; cu toate acestea, concentrația totalului de materii solide în suspensie în probele de apă nefiltrată nu trebuie să depășească 150 mg/l.

Tabelul 2: Dispoziții privind evacuările care provin de la stațiile de epurare a apelor urbane reziduale și efectuate în zone sensibile predispuse la eutrofizare, cum ar fi cele identificate la anexa II punctul A litera (a). Se va aplica un singur parametru sau doi, în funcție de condițiile locale. Se va aplica valoarea concentrației sau procentul de reducere.

Parametri | Concentrație | Procent minim de reducere [6] | Metodă de măsurare de referință |

Fosfor total | 2 mg/l P (EL cuprins între 10000 și 100000) 1 mg/l P (EL mai mare de 100000) | 80 | Spectrofotometrie prin absorbție moleculară |

Azot total [7] | 15 mg/l N (EL cuprins între 10000 și 100000) 10 mg/l N (EL mai mare de 100000) [8] | 70-80 | Spectrofotometrie prin absorbție moleculară |

Tabelul 3

Număr de probe prelevate într-un an | Număr maxim admis de probe neconforme |

4-7 | 1 |

8-16 | 2 |

17-28 | 3 |

29-40 | 4 |

41-53 | 5 |

54-67 | 6 |

68-81 | 7 |

82-95 | 8 |

96-110 | 9 |

111-125 | 10 |

126-140 | 11 |

141-155 | 12 |

156-171 | 13 |

172-187 | 14 |

188-203 | 15 |

204-219 | 16 |

220-235 | 17 |

236-251 | 18 |

252-268 | 19 |

269-284 | 20 |

285-300 | 21 |

301-317 | 22 |

318-334 | 23 |

335-350 | 24 |

[1] Dat fiind că în practică nu este posibilă construirea sistemelor de colectare și a stațiilor de epurare care să permită tratarea tuturor apelor uzate în situații precum cele provenite din precipitații extrem de intense, statele membre decid ce măsuri trebuie adoptate pentru limitarea poluării care rezultă din supraîncărcarea cu apă ca urmare a furtunilor. Aceste măsuri se pot baza pe procente de diluare sau pe capacitatea în raport cu debitul pe timp uscat sau pot indica un număr acceptabil de supraîncărcări în fiecare an.

[3] Reducere în raport cu valorile la intrare.

[4] Acest parametru se poate înlocui cu un altul: carbon organic total (COT) sau cerere totală de oxigen (CTO), dacă se poate stabili o relație între CBO5 și parametrul înlocuitor.

[5] Această cerință este facultativă.

[6] Reducere în raport cu valorile la intrare.

[7] Azot total reprezintă totalul de azot obținut prin metoda Kjeldahl (azot organic + NH₃), de azot conținut în nitrați (NO₃) și de azot conținut în nitriți (NO₂).

[8] Altă posibilitate: media zilnică nu trebuie să depășească 20 mg/l N. Această cerință se referă la o temperatură a apei de cel puțin 12 °C pe durata funcționării reactorului biologic al instalației de tratare. Condiția privind temperatura ar putea fi înlocuită printr-o limitare a timpului de funcționare, ținându-se seama de condițiile climatice regionale. Această posibilitate nu este accesibilă decât dacă se îndeplinesc condițiile prevăzute la punctul D.1 din prezenta anexă.

ANEXA II

CRITERII DE IDENTIFICARE A ZONELOR SENSIBILE ȘI MAI PUȚIN SENSIBILE

A. Zonele sensibile

O masă de apă trebuie identificată ca zonă sensibilă dacă aparține uneia dintre următoarele grupe:

(a) lacuri naturale cu apă dulce, alte mase de apă dulce, estuare și ape litorale, despre care s-a stabilit că sunt eutrofe sau ar putea deveni în curând eutrofe, dacă nu se iau măsuri de protecție.

Se poate ține seama de următoarele aspecte în cursul examinării elementelor nutritive care trebuie reduse printr-o tratare complementară:

(i) lacuri și cursuri de apă care se varsă în lacuri/bazine de acumulare/golfuri închise unde s-a constatat că schimbul de apă este slab, ceea ce poate genera un fenomen de acumulare. Este necesar să se prevadă o eliminare a fosforului din aceste zone, cu excepția cazului în care se poate demonstra că această eliminare nu va avea efecte asupra eutrofizării. Se poate, de asemenea, preconiza eliminarea azotului în cazul evacuărilor care provin de la marile aglomerări;

(ii) estuare, golfuri și alte ape litorale unde s-a constatat că schimbul de apă este slab sau care primesc mari cantități de elemente nutritive. Evacuările care provin din mici aglomerări prezintă, în general, puțină importanță în aceste zone, dar, în ceea ce privește marile aglomerări, trebuie prevăzută eliminarea fosforului și/sau a azotului, cu excepția cazului în care se demonstrează că această eliminare nu are efecte asupra nivelului de eutrofizare;

(b) ape dulci de suprafață destinate captării apei potabile și care ar putea conține o concentrație de nitrați superioară celei prevăzute de dispozițiile corespunzătoare ale Directivei 75/440/CEE a Consiliului din 16 iunie 1975 privind cerințele de calitate pentru apa de suprafață destinată preparării apei potabile în statele membre [1], dacă nu se iau măsuri în acest sens;

(c) zone pentru care este necesară o tratare complementară celei prevăzute la articolul 4 din prezenta directivă pentru a respecta directivele Consiliului.

B. Zonele mai puțin sensibile

O masă sau o zonă de apă marină poate fi identificată ca zonă mai puțin sensibilă dacă evacuarea de ape uzate nu deteriorează mediul având în vedere morfologia, hidrologia sau condițiile hidraulice specifice zonei respective.

În cursul identificării zonelor mai puțin sensibile, statele membre țin seama de faptul că încărcătura evacuată riscă să fie transferată spre zonele adiacente unde aceasta ar putea altera mediul. Statele membre recunosc prezența zonelor sensibile din afara jurisdicției lor naționale.

Se țin seama de următoarele elemente în cursul identificării zonelor mai puțin sensibile:

golfuri deschise, estuare și alte ape litorale cu un schimb bun de apă și fără risc de eutrofizare sau de pierdere de oxigen sau despre care se consideră că este puțin probabil să devină eutrofe sau să piardă oxigen în urma evacuării apelor urbane reziduale.

[1] JO L 194, 25.7.1975, p. 26. Directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 79/869/CEE (JO L 271, 29.10.1979, p. 44).

ANEXA III

SECTOARE INDUSTRIALE

- 1. Prelucrarea laptelui.**
 - 2. Fabricarea de produse pe bază de fructe și legume.**
 - 3. Fabricarea și îmbutelierea băuturilor nealcoolice.**
 - 4. Prelucrarea cartofilor.**
 - 5. Industria cămii.**
 - 6. Fabricarea berii.**
 - 7. Producerea alcoolului și a băuturilor alcoolice.**
 - 8. Fabricarea de alimente destinate animalelor pe baza unor produse vegetale.**
 - 9. Fabricarea de gelatină și lipici din piei și oase.**
 - 10. Fabricarea malțului.**
 - 11. Industria de prelucrare a peștelui.**
-